Yargıtay 2. HD E.2026/1903 K.2026/8016 (14.09.2026)

Karar metni, Yargıtay Başkanlığı Karar Arama sistemindeki yayımlanmış hâliyle aynen aktarılmıştır; taraf adları kaynakta anonimdir.

2. Hukuk Dairesi 2026/1903 E. , 2026/8016 K.

"İçtihat Metni"

MAHKEMESİ : Bursa Bölge Adliye Mahkemesi 2. Hukuk Dairesi

SAYISI : 2022/2599 E., 2025/2824 K.

DAVACI-DAVALI : ... vekili Avukat ...

DAVALI-DAVACI : ... vekilleri Avukat ... vd.

DAVA TÜRÜ : Karşılıklı Boşanma

İLK DERECE MAHKEMESİ : Ayvalık 2. Asliye Hukuk (Aile) Mahkemesi

SAYISI : 2019/516 E., 2022/471 K.

Taraflar arasındaki davanın yapılan muhakemesi sonunda Bölge Adliye Mahkemesi Hukuk Dairesince verilen, yukarıda tarihi ve numarası gösterilen hüküm davalı-karşı davacı kadın vekili tarafından kusur belirlemesi, nafaka miktarı, maddi ve manevi tazminat taleplerinin reddi, asıl davanın kabulü yönünden temyiz edilmekle; kesinlik, süre, temyiz şartı ve diğer usul eksiklikleri yönünden yapılan ön inceleme sonucunda, temyiz dilekçesinin kabulüne karar verildikten ve Tetkik Hâkimi tarafından hazırlanan rapor dinlendikten sonra dosyadaki belgeler incelenip gereği düşünüldü:

1.Tarafların iddia, savunma ve dayandıkları belgelere, uyuşmazlığın hukuki nitelendirmesi ile uygulanması gereken hukuk kurallarına, dava şartlarına, yargılamaya hâkim olan ilkelere, ispat kurallarına ve temyiz olunan kararda belirtilen gerekçelere göre davalı- karşı davacı kadın vekilinin aşağıdaki paragrafların kapsamı dışında kalan temyiz itirazları yerinde görülmemiştir.

2.Somut olayda; İlk Derece Mahkemesince boşanmaya sebebiyet veren olaylarda tarafların eşit kusurlu oldukları gerekçesiyle her iki boşanma davasının kabulüne, tarafların tazminat taleplerinin ayrı ayrı reddine karar verilmiş, kararın kadın vekilince istinaf edilmesi üzerine Bölge Adliye Mahkemesince istinaf başvurusunun esastan reddine karar verilmiştir. Karar, kadın vekili tarafından yukarıda belirtildiği şekilde temyiz edilmiştir.

İlk Derece Mahkemesince kadına kusur olarak yüklenen '' erkeğe karşı ilgisiz tavır ve davranışları olduğu , başkalarının yanında sen fazla konuşma diyerek aşağıladığı ve memlekete gittiğinde eşine bilgi vermeksizin uzun süre kaldığı'' vakıalarının tanığın komşu olmaları sebebi ile taraflar arasındaki geçimsizliğe şahit olduğuna ve taraflar ile 2008-2009 yılları arasında komşuluk yaptığına ve sonraki olayları net bilmediğine dair beyanı da değerlendirildiğinde sebep ve saiki belli olmayan soyut tanık beyanı ile ispatlanmış olduğu kabul edilemeyeceğinden, ispatlanmayan iş bu vakıaların kadına kusur olarak yüklenemeyeceği,'' eşyalarını evin dışına atması '' vakıasının ise erkek bu vakıaya dava dilekçesinde dayanmadığı gibi tanık beyanları uyarınca vakıanın uzaklaştırma kararından sonra gerçekleştiği beyan edilmekle dava tarihinden sonra gerçekleştiğinin ve bu nedenle de vakıanın kadına kusur olarak yüklenemeyeceğinin anlaşılmasına göre iş bu vakıaların kadına kusur olarak yüklenmesi doğru olmamıştır. O halde; toplanan delillerden boşanmaya sebep olan olaylarda kadının kusurlu olduğu kanıtlanamamış ve erkek kusurları istinaf ve temyiz edilmeyerek kesinleşmiş olmakla erkek tam kusurlu, kadın kusursuz hale gelmiştir. Bu itibarla gerçekleşen durum karşısında boşanmaya sebep olan olaylarda erkek tam kusurlu olduğuna göre, erkek tarafından açılan davanın reddi gerekirken delillerin

takdirinde hataya düşülerek erkeğin davasının kabulüne karar verilmesi usul ve kanuna aykırıdır. Ne var ki kadının boşanma davasında verilen boşanma hükmü istinaf edilmeyerek kesinleşmiş olup erkeğin boşanma davasının konusu kalmamıştır. Bu hale göre konusuz kalan erkeğin boşanma davası hakkında karar verilmesine yer olmadığı kararı vermek ve haklılık durumuna göre (6100 sayılı Kanun md. 331/1) yargılama giderleri ve vekâlet ücretine hükmedilmesi gerektiğinden hükmün bozulması gerekmiştir.

3.4721 sayılı Türk Madeni Kanunu'nun (4721 sayılı Kanun) 174 üncü maddesinin birinci fıkrasında mevcut veya beklenen menfaatleri boşanma yüzünden zedelenen kusursuz veya daha az kusurlu olan tarafın, kusurlu taraftan uygun bir maddî tazminat isteyebileceği, aynı maddenin ikinci fıkrasında boşanmaya sebep olan olaylar yüzünden kişilik hakkı saldırıya uğrayan tarafın, kusurlu olan diğer taraftan manevî tazminat olarak uygun miktarda bir para ödenmesini isteyebileceği öngörülmüştür. Yukarıda (2) numaralı paragrafta açıklandığı üzere, evlilik birliğinin sarsılmasına sebep olan olaylarda tazminat isteyen kadının ağır ya da eşit kusurlu olmadığı, erkeğin kusurlu eylemlerinin kadının kişilik haklarına saldırı teşkil ettiği ve boşanma sonucu bu eşin, en azından diğerinin maddî desteğini yitirdiği anlaşılmıştır. O halde, Mahkemece, tarafların sosyal ve ekonomik durumları, tazminata esas olan fiilin ağırlığı, 4721 sayılı Kanun'un 4 üncü maddesi ile 6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu'nun 50 inci ve 51 inci maddelerinde düzenlenen hakkaniyet kuralları da dikkate alınarak kadın yararına uygun miktarda maddî ve manevî tazminata hükmedilmesi gerekirken, hatalı kusur belirlemesinin sonucu olarak yazılı şekilde hüküm kurulması doğru görülmemiş, bozmayı gerektirmiştir.

4.Tarafların gerçekleşen sosyal ve ekonomik durumlarına, nafakanın niteliğine, günün ekonomik koşullarına göre kadın lehine takdir edilen yoksulluk nafakası azdır. 4721 sayılı Kanun'un 4 üncü maddesindeki hakkaniyet ilkesi de dikkate alınarak 4721 sayılı Kanun'un 175 inci maddesi gereğince daha uygun miktarda nafakaya hükmedilmesi gerekir. Bu husus gözetilmeden yazılı şekilde karar verilmesi doğru görülmemiş, bozmayı gerektirmiştir.

KARAR

Açıklanan sebeplerle;

1.Temyiz olunan, İlk Derece Mahkemesi kararına karşı istinaf başvurusunun esastan reddine ilişkin Bölge Adliye Mahkemesi kararının kusur belirlemesi, asıl davanın kabulü, yoksulluk nafakasının miktarı, kadının maddî ve manevî tazminat talebinin reddi yönünden ORTADAN KALDIRILMASINA,

2.İlk Derece Mahkemesi kararının kusur belirlemesi, asıl davanın kabulü, yoksulluk nafakasının miktarı, kadının maddî ve manevî tazminat talebinin reddi yönünden BOZULMASINA,

3.Yukarıda (1) paragrafta belirtildiği üzere davalı-karşı davacı kadın vekilinin sair temyiz itirazlarının reddi ile temyiz olunan Bölge Adliye Mahkemesi kararının bozma kapsamı dışında kalan temyize konu bölümlerinin 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 370 inci maddesinin birinci fıkrası uyarınca ONANMASINA,

Peşin alınan temyiz karar harcının istek halinde temyiz edene iadesine,

Dosyanın İlk Derece Mahkemesine, karardan bir örneğinin ilgili Bölge Adliye Mahkemesine gönderilmesine,

14.09.2026 tarihinde oy birliğiyle karar verildi.